

РЕШЕНИЕ

№ 5285

гр. София, 12.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав,
в публично заседание на 29.09.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ирина Кюртева

при участието на секретаря Росица Б Стоева и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **7278** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Жалбоподателят Л. АЛ Х., гражданин на С., ЛНЧ [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], ет.4, кантора 416, адв. С. Л. обжалва Решение 1756/10.07.2020г. на Председателя на ДАБ при МС, с което на основание чл. 75, ал.1, т.т.2 и 4 във вр. с чл. 8 и чл.9 от ЗУБ му е отказан хуманитарен статут и статут на бежанец.

В жалбата се излагат твърдения за незаконосъобразност на обжалвания акт поради съществено нарушение на административно процесуалните правила и материално правните разпоредби. Неправилно, без аргументация и основателни причини му е отказан искания статут, като органът не е установил причините, поради които лицето търси закрила. Моли за отмяна на оспорения акт и за присъждане на сторените разноски.

В открито съдебно заседание жалбоподателят се явява лично и с адв. Л.. Молят жалбата да бъде уважена, а обжалваното решение – отменено. Пред съда жалбоподателят заяви, че живее в България от двадесет и шест години и не е нарушил законите на страната.

Ответникът, чрез юрк. П., оспорва жалбата и моли да бъде отхвърлена. Прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар.

Софийска градска прокуратура, чрез прокурор Малинова, изразява становище за неоснователност на жалбата.

Съдът, след като се запозна с жалбата, становището на жалбоподателя и извърши

съвкупна преценка на доказателствата, приобщени към делото, намира за установено следното:

Жалбоподателят е подал молба на 18.12.2019г. до ДАБ при МС, с която е поискал предоставянето на международна закрила, в която е посочил че владее български език. Запознат е за реда за подаване на молбата, за процедурата която ще следва, както и за неговите права и задължения. Самоличността му е установена въз основа на национален паспорт №[ЕИК], издаден в С. на 25.04.2013г. и валиден до 24.04.2018г. Процесната молба е първа. На 18.12.2019г. е извършена регистрация на чужденеца. На 07.01.2020 г., съгласно чл.63а ЗУБ, е проведено интервю за изясняване бежанската история на жалбоподателя. Жалбоподателят заявява, че дошъл в България преди 25 години, учил медицина в МУ С. до трети курс, през 1998г. се оженил за българка-М., с която не е живял. В момента живее от 14 години на съпружески начала с българката М. П., с която имат едно дете. Всяка година си ходи до С. в Д., където живее семейството му-родители и братя. Не е отбивал военната служба в родината си, поради което бил търсен от властите, въпреки че вече е на 42 години, а в С. се служи до 40 г. Не бяга от войната в С., а по политически причини. През 2016г. присъствал на събрание на БААС, в която членува от 7-ми клас, на което отправил критики към органите на сигурността, след което бил задържан за няколко дни и освободен с помощта на висш генерал, близък до семейството му. С помощта на този генерал заминал с полет за Л., върнал се в България и пак пътувал за Л. Прибрал се в България, за да поднови картата си за пребиваване, подал молба в Сирийското посолство за подновяване на сирийския паспорт, но от посолството разбрал, че има проблем. Християнин е и твърди, че това му създава проблеми в С., без да конкретизира. Не е бил член на въоръжена групировка в С., не е влизал във взаимоотношения с армията или полицията там, срещу него не са образувани съдебни дела. Не е бил арестуван или задържан в България. Твърди, че за да се върне в С., властта трябва да бъде сменена.

Въз основа на изложеното в интервюто и след преценка на събраните доказателства, служителят провел същото е дал становище да се откаже предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.

С писмо от ДАНС рег.№ М-447/24.01.2020г., се изразява становище на осн. чл.41,ал.1,т.1 от ЗДАНС, че жалбоподателят представлява заплаха за националната сигурност, поради което ДАНС възразява да му бъде предоставена закрила в РБългария.

Приложени са справки на дирекция „Международна дейност“, ДАБ-МС за актуалното положение към 21.01.2020г. и 28.09.2020г. в Сирийска Арабска Република и отношението към лицата, приели християнската религия. В тях се съдържа информация, че С. от 2000г. се управлява от Башар А. с установено конституционно превъзходство на лидерите на БААС. Проблемите, свързани с правата на човека, включват съобщения за незаконни или произволни убийства от страна на правителството, потискане на религиозната свобода, ограничения на политическо участие, корупция на високо ниво и др. Законът забранява изтезанията и друго жестоко, нечовешко и унижително отношение или наказание, като предвижда наказание лишаване от свобода за подобни нарушения. Има съобщения за политически затворници, като с най-голям риск са опонентите на правителството. В С. няма официална религия. Конституцията постановява, че държавата зачита всички религии и гарантира свободата на извършване на религиозни ритуали, стига да не

нарушават обществения ред. Християнската общност подкрепя правителството на Башар А., като в парламента те имат свое представителство. Християните се чувстват защитени от правителството при сблъскването им с насилствени сунитски екстремисти.

Производството е приключило с решение № 1756/10.07.2020г. на Председателя на Държавната агенция за бежанците(ДАБ) при МС, с което на жалбоподателя е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут на осн. чл. 75, ал.1, т.т.2 и 4 от ЗУБ. Административният орган е обосновал неоснователност на молбата за закрила, след преценка на всички релевантни обстоятелства, свързани с личното положение на жалбоподателя и държавата му по произход. Правилно е приел, че чужденецът е подал молбата си за международна закрила единствено с цел да продължи да живее легално в България, след като му е отказано удължаване на сирийския паспорт в Сирийското посолство. Анализирани са противоречията в твърденията на жалбоподателя, изложени в проведеното с него интервю. Въпреки указанията, чужденецът не е представил никакви доказателства в подкрепа на твърденията си, поради което органът е направил заключение, че дадената от чужденеца информация е с цел представяне на значими за производството по ЗУБ обстоятелства. Прието е, че не е обосновал наличието на риск за живота или свободата си в своята родина, която посещава ежегодно, както и опасения от преследване по причините, изброени в чл.8, ал.1 ЗУБ. Отчетено е, че опасението от преследване за отклоняване от военна служба, само по себе си не представлява основателно опасение от преследване, съгл. глава II, §167 от Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец, издаден от Върховния комисар на О.. По отношение на религиозната му принадлежност, не се приема за достатъчно основание, обуславящо необходимостта от предоставяне на бежански статут, още по-вече, че жалбоподателят не сочи конкретни проблеми, а и християнството като религия е гарантирано от Конституцията на С. и се защитава от правителството. Съгласно Глава II, §62 от Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец, издаден от Службата на Върховния комисар на Организацията на обединените нации за бежанците, самата принадлежност към определена религиозна общност обикновено не е достатъчно съществено основание да се иска статут на бежанец. Необходимо е установяване на личен елемент, тъй като актът, с който се предоставя бежански статут е индивидуален, а не общ, имащ за адресат всички християни в С.. Поради изложеното, искането за предоставяне на бежански статут е прието като неоснователно.

Според административния орган не са изпълнени и законовите предпоставки на чл.9, ал.1 от ЗУБ за предоставяне на хуманитарен статут. За жалбоподателя не е налице заплахата от смъртно наказание или екзекуция, от изтезание, нечовешко или унизително отнасяне или наказание, наложени в страната по произход, използвани в чл.15, б. „а“ и „б“ от Квалификационната директива, нито от посегателствата, формулирани в чл. 9, ал.1, т.3 ЗУБ, които обхващат по-общ риск от посегателства, а не на конкретни актове на насилие, тъй като заплахата е заложен в ситуацията на въоръжен вътрешен или международен конфликт.

От приложените справки за актуалното състояние в С., се установява че към настоящия момент в страната не е налице въоръжен конфликт, по смисъла заложен в международното бежанско и хуманитарно право. Положението по отношение на сигурността в страната е сравнително стабилно. В конкретния случай не се

обосновава добре обоснован страх от преследване и индивидуализиране на заплахата за живота на жалбоподателя. За да са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут, безогледното насилие в С. следва да е изключително, каквото не се установява от представената информация. Поради това не е уважено и искането за предоставяне на хуманитарен статут по чл.9, ал.1 от ЗУБ.

Административният орган е приел, че за лицето не се установяват предпоставките за предоставяне на статут по чл.8, ал.9 и чл.9, ал.6 от ЗУБ. Приел е също така, че по отношение на жалбоподателя не се установяват и други причини от хуманитарен характер, поради което не е налице основанието по чл.9 ал.8 от ЗУБ за предоставяне на хуманитарен статут. Отчетено е и отрицателното становище дадено от ДАНС, с което се възразява на жалбоподателя да бъде предоставена закрила в РБългария по съображения, че лицето представлява заплаха за националната сигурност.

При така установената фактическа обстановка, съдът направи следните правни изводи:

Оспореното решение е връчено лично на жалбоподателя на 17.07.2020г., като жалбата е подадена в рамките на 14- дневния срок, чрез административния орган, от надлежна страна, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Обжалваният акт е издаден от компетентен орган и в кръга на законовите правомощия. Спазена е установената писмена форма по чл.59, ал.1 от АПК и изискванията на ал.2 за реквизити на административния акт.

Не са налице посочените в жалбата съществени нарушения на административно производствените правила и противоречие на материално правните разпоредби.

Административният орган е спазил законовите изисквания на разпоредбата на чл.73 от ЗУБ, като последователно, обективно, безпристрастно и обосновано е извършил преценка на основанията относно предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Обоснован и кореспондиращ на събраните доказателства е изводът на административния орган, че не са налице предпоставките за предоставяне статут на бежанец по чл.8, ал.1 ЗУБ. За правилното приложение на нормите в ЗУБ е важно, че предоставянето на закрила на чужденец следва да се основава на причини, свързани с положението в държавата му по произход, в която същият не може да се завърне поради основателен страх от преследване. Законното определение на понятието „Преследване“ се съдържа в чл.8, ал.4 и ал.5 ЗУБ - нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повторяемост, като действията на преследване могат да бъдат: физическо или психическо насилие, включително сексуално насилие; правни, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни сами по себе си или се прилагат по дискриминационен начин; наказателно преследване или наказания, които са непропорционални или дискриминационни; отказ на съдебна защита, който се изразява в непропорционално или дискриминационно наказание; наказателно преследване или наказания за отказ да бъде отбита военна служба в случай на военни действия, когато военната служба би предполагала извършването на престъпление или на деяние по чл. 12, ал. 1, т. 1 – 3; действия, насочени срещу лицата по причина на техния пол или срещу деца. Характерът на закрилата изключва икономически, социални, семейни и други причини, зависещи изцяло от волята на чужденеца. Съгласно чл.8, ал.6 от ЗУБ,

страхът от преследване може да се основава на събития, настъпили след като чужденецът е напуснал държавата си по произход, или на дейност, извършена от него след отпътуването му, освен ако тя е извършена единствено с цел чужденецът да получи закрила по този закон. Посочените от жалбоподателя причини не са сред посочените. Като причина да напусне родината си на 17 годишна възраст, жалбоподателят сочи обучението си в МУ в С.. В България той живее 26 години, през които всяка година е пътувал до С. и се е връщал в България, безпрепятствено, което опровергава твърдението му, че се опасява от преследване по политически причини. Ако е вярна тезата му, то това положение е съществувало много преди подаване на молбата за закрила на 18.12.2019г., като въпреки страха той свободно е влизал и излизал от С.. Верен е извода на органа, че подаването на молбата е мотивирано единствено от факта, че Сирийското посолство е отказало удължаването валидността на паспорта му.

След като е направил обстоен анализ на бежанската история на чужденеца, административният орган е достигнал до обосноваван извод за липса на основания за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут поради наличието на основателни съмнения в достоверността на представената бежанска история. Освен личното положение на чужденеца, административният орган е отчетел също така и актуалната ситуация в страната на произход на чужденеца и е констатирал липсата на въоръжен конфликт характеризиращ се с безогледно насилие, поради което е формирал правилен извод, че чужденецът не е изправен пред реален риск единствено поради присъствието си в страната на произход да стане обект на тежка заплаха по смисъла на чл.9, ал.1, т.3 от ЗУБ.

Съобразно разпоредбата на чл.73 от ЗУБ, административният орган последователно е извършил преценка относно предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут. Обосноваван и напълно кореспондиращ на събраните доказателства по делото е изводът на административния орган, че не са налице предпоставките за предоставяне на статут на бежанец по чл.8 ЗУБ, както и за предоставяне на хуманитарен статут по чл.9 от ЗУБ. В държавата по произход не съществува закон, според който изповядването на християнството съставлява престъпление. Напротив, правителството толерира християнството. Отделните прояви на нетолерантност към изповядващите християнска религия лица не обосновава необходимост от търсената закрила, която по правило се свързва с тежки по своето естество или повторямост случаи на посегателство или нарушаване на основни права. В разглеждания случай не се откриват обстоятелства, които пораждаят у чужденеца основателни опасения от преследване, основани на неговите религиозни вярвания. Такива той не сочи и в проведеното интервю.

Вярно е, че съобразно вторичното право на ЕС, съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на жалбоподателя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието той да представи доказателство, че представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи. Съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за защита, достига до такова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или регион, поради самия факт на присъствието си там, се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. В

конкретния случай такива предпоставки не се установяват. В представената справка относно положението в С. не се съдържат данни за наличие на вътрешен или международен въоръжен конфликт, поради което по отношение на жалбоподателя не е изпълнено основанието по чл.9, ал.1, т.3 от ЗУБ. Жалбоподателят не твърди пред административния орган и пред съда да е бил изложен на реална опасност от тежки посегателства по смисъла на чл.9, ал.1, т.1 и т.2 от ЗУБ.

Административният орган е постановил решението си в съответствие с материалния закон, базирайки се на обстановката в страната на произход на чужденеца, която не разкрива такава висока степен на обществена опасност, че да наруши принципа на non refoulement - забрана за връщане, по смисъла на чл.4, ал.3 от ЗУБ и чл.33, ал.1 от Жаневската конвенция от 1951 г.

При служебно извършената проверка съдът не установи наличието и на останалите основания по чл. 8, ал.9 и чл.9, ал.1, т.3 от ЗУБ.

Освен изложеното, в процесния случай, с оглед становището на ДАНС, дадено по реда на чл.58, ал.9 от ЗУБ, че чужденеца представлява опасност за националната сигурност, на осн. чл.4, ал.4 от ЗУБ посоченият принцип е неприложим. Обосновано, с оглед обстоятелството, че са налице условията за прилагане на изключващата клауза на чл. 12, ал. 2, т. 4 от ЗУБ органът е приел, че на чужденеца не следва да се предоставя искания статут по предпоставките на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. По делото е приложено като доказателство писмо на Държавна агенция "Национална сигурност", в което е изразено отрицателно становище за предоставяне на закрила на чужденеца, тъй като същият представлява заплахата за националната сигурност. Съгласно императивните разпоредби на чл. 12, ал. 1, т. 6 и чл. 12, ал. 2, т. 4 от закона (ЗУБ), статут на бежанец и хуманитарен статут не се предоставят на чужденец, за когото има сериозни основания да се предполага, че представлява заплахата за националната сигурност. В случая, на административния орган не е предоставена преценката дали да предостави търсената закрила, а напротив, има законова забрана за предоставяне и на статут на бежанец, и на хуманитарен статут. Целта на закона е да даде максимално широки гаранции за защита на националната сигурност, като постановеният отказ е материално законосъобразен административен акт. В този смисъл е и постоянната съдебна практика на ВАС.

Предвид изложеното съдът приема, че жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена, поради което и на осн. чл.172, ал.2, пр. последно от АПК, Административен съд София – град, Първо отделение, 4–ти състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ, като неоснователна, жалбата на Л. АП Х., гражданин на С., ЛНЧ [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], ет.4, кантора 416, с р е щ у Решение 1756/10.07.2020г. на Председателя на ДАБ при МС, с което му е отказан хуманитарен статут и статут на бежанец.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване от страните, с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България, в 14–дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: